

Hikikomori

(L'era del buit)

Jordi Faura

Introducció / Ramón Roselló

TEATRE

bromera

ESCENA I
BURUSERA

(Tòquio. Principis de gener. Districte de Shibuya, en una burusera. AKANE parla amb algú —el VENEDOR—, que no veiem, a través d'una taquilla.)

AKANE. Només en tinc tres, de brutes, aquesta setmana.

VENEDOR. Perfecte, deixa-me-les, deixa'm olorar-les.

(AKANE les hi dóna.)

Excel·lent.

Ets una bona marrana.

Ets una de les meves millors proveïdores.

De les millors.

(Sentim com les olora, profundament.)

VENEDOR. Què més em portes?

AKANE. Ja està.

VENEDOR. I les que portes posades?

Mira, entra un client teu.

Treu-te les que portes posades, perquè pugui olorar alguna cosa fresca.

(AKANE es treu les calces que du posades, i les dóna al VENEDOR.)

VENEDOR *(Olorant-les.)* Calcetes fresques.

Perfecte.

(Al client.) Tinc, exactament, el que està buscant.

(Pagant a l'AKANE) Això és teu.

(Fosc.)

ESCENA II

ELS EXCOMPANYS DE CLASSE - KASUMI

(Uns dies més tard. Diumenge a la tarda. Plou. Apartament japonès. KASUMI i HIKARI asseguts a terra del passadís, a banda i banda d'una porta tancada. Tots dos parlen amb algú que es troba tancat dins de l'habitació i no podem veure. No reben cap resposta.)

HIKARI. Avui plou una mica.

KASUMI. Fa una setmana que plou sense parar.

Una setmana sencera.

I fa fred.

Molt fred.

Aquella mena de fred que se't clava als ous i se't posen tan petits que gairebé ni te'ls notes.

HIKARI. Dimecres a classe de Biologia ens van explicar el procés de la *successió ecològica* i el concepte de *resiliència*.

KASUMI. És veritat.

HIKARI. Va ser interessant.

KASUMI. Va ser depriment.

HIKARI. En el procés de la *successió ecològica* la *resiliència* és «el temps necessari que li cal a un ecosistema per tal

de retornar a les condicions prèvies a la pertorbació». El temps que triga un sistema determinat a tornar a l'estabilitat inicial.

L'estabilitat que hi havia abans de la pertorbació.

KASUMI. De la desgràcia.

Abans de la desgràcia.

Pertorbació vol dir 'desgràcia'.

Perquè *pertorbació* és un eufemisme de *catàstrofe*.

La *resiliència* és el temps que es triga a superar una *catàstrofe*.

(A HIKARI.) Perquè en això es resumeix tot, en *el temps que es triga*, no?

S'ha d'esperar, sense poder fer-hi res, a que passi *el temps* i es restableixi l'ordre per si sol, oi Hikari?

HIKARI. Sí.

KASUMI. El que dèiem, depriment.

(Pausa.)

HIKARI. Bé, hauríem d'anar a estudiar.

KASUMI. Vés a la merda.

HIKARI. Tenim un examen.

KASUMI. Amb una mica de sort, al juny hi haurà un terratrèmol.

La meva àvia diu que quan els hiverns són molt freds i plujosos a l'estiu hi ha terratrèmols, perquè una desgràcia porta sempre a una altra desgràcia i perquè tot va sempre a pitjor.

Ho diu sempre.

A fora cada cop fa més fred.

Fred de pre-terratrèmol.

M'ho noto als ous.

HIKARI. Per demà hem d'escriure una redacció...

KASUMI. (*Interrompent-lo.*) Una merda de redacció sobre un record d'infància.

HIKARI. Per la classe de llengua.

KASUMI. És per psicoanalitzar-nos.

HIKARI. Per l'examen d'ingrés.

KASUMI. Des que hi ha psicòlegs a l'institut, ho fan.

HIKARI. Què has escrit tu?

KASUMI. Res.

I tu?

HIKARI. Jo tampoc.

KASUMI. M'ho inventaré tot.

HIKARI. Jo també.

(*Pausa.*)

KASUMI. Ahir a la nit el vaig convèncer per anar a una discoteca de Shibuya.

Es deia: *Alone in the dark*.

És la festa de l'autisme.

HIKARI. Vaig estar-me tota l'estona pensant en els exàmens.

Una pèrdua de temps.

KASUMI. Ara tampoc no estàs estudiant.

HIKARI. (*A KASUMI.*) Vaig al lavabo.

Quan torni, marxem.

(HIKARI s'aixeca i surt.)

KASUMI. Em vaig passar tota la nit davant dels altaveus centrals de la discoteca.

Tota la nit amb els altaveus just davant de la meua cara rebentant-me els timpans.

Els greus ho feien vibrar tot.

Tota la discoteca vibrava.

Tota la massa de gent que es movia acompassadament vibrava.

Però, l'única cosa que m'importava era que em feien vibrar a mi.

Els meus cabells, els meus múscles, la meua pell, el meu cor.

Amb els greus de les discoteques, el cor em batega molt fort i puc sentir els batecs al coll i a les mans i al cap i als peus, per tot el cos.

És com estar tranquil.

Tothom saltant i ballant, tothom movent-se com epilèptics, com posseïts, sense dir-se ni una paraula els uns als altres.

M'encanten els *subwoofers*.

Una nit davant d'un *subwoofer* és millor que un orgasme. (Pausa.)

Surto de la discoteca completament sord.

Un xiulet agut em persegueix a les orelles.

Un xiulet que m'allunya del món i em fa moure'm pels carrers com una rata de claveguera.

Com si tothom volgués evitar-me.

Com si jo volgués evitar tothom.
Un fantasma deambulant pels carrers amb un xiulet
que m'ensordeix.
No veig ningú.
Ningú no em veu a mi.
I em poso a córrer arrambat a la paret.
Atrinxera't a l'habitació, he pensat.
*Si arribes a casa i t'atrinxeres a l'habitació estaràs
salvat.*
Blindat del món, he pensat.
I he recordat que fa quatre anys vaig llegir això mateix
al teu *blog*.
(*Somrient.*) Arribo a casa, em tanco a l'habitació i
escric la puta merda de redacció.
Saps què hi poso?
Que de petit m'agradava fer-me el mort.
Vaig començar a fer-ho al mar, flotant a l'aigua cap
per avall.
Després ho vaig seguir fent pertot arreu.
Però, mentre escric la redacció, m'adono que ho havia
oblidat.
Que és la primera vegada de la meva vida adulta que
ho recordo.
No sé per què, però el fet de tornar a casa com una
rata de claveguera, m'ho ha fet recordar.
No sé per què.
La meva mare s'espantava molt.
Sempre que jo em feia el mort, ella s'ho creia i m'aga-
fava fort entre els seus braços, posseïda pel pànic.

Jo cada cop trigava més temps a demostrar-li que tot era mentida.

«Per què ho fas, això?»

«M'agrada estar mort.»

«No ho diguis aixó.»

I jo callava.

(Pausa.)

A fora cada cop plou més.

Aquí dins no plou mai, oi?

ESCENA III
TU, JO, NOSALTRES

(HIKARI passa per davant de l'habitació de l'AKANE, que té la porta oberta.)

HIKARI. Hola. *(Silenci.)*

Hola, Akane.

AKANE. Qui ets tu?

HIKARI. Sóc el Hikari... l'amic del teu germà que ve aquí a parlar amb ell, de tant en tant... vinc amb el Kasumi, l'altre noi..., allà a la porta... ens posem davant la seva porta... allà asseguts... i... bé, doncs, això..., parlem, sí, bàsicament, parlem..., amb ell i... vaja, parlem nosaltres, ell no, és clar...

AKANE. Ah sí, *els dos imbècils.*

HIKARI. Sí, aquests, aquests, bé, i com va tot? *(Pausa breu.)*

Com estàs?

AKANE. Aquí.

(Pausa.)

HIKARI. Tinc un somni.

AKANE. Què?

HIKARI. Que tinc un somni.
Un somni que es repeteix.
Sempre.
Ho sabies?

(Pausa breu.)

AKANE. No.

HIKARI. No, és clar, com podries saber-ho.
Vull dir que tinc un somni que se'm repeteix i que
sempre oblidó.
Quan estic despert no el puc recordar.

AKANE. Ah.
Felicitats.

HIKARI. No ho trobes increïble?
Tinc un somni que se'm repeteix cada nit.
Però, quan em desperto, sóc incapaç de recordar-lo.

AKANE. I si no el pots recordar, com saps que se't repeteix
el mateix somni?

HIKARI. Perquè quan em llevo sempre tinc la mateixa
sensació. *(Pausa breu.)*

No vols saber quina sensació és? *(Pausa breu.)*

AKANE. Que esperes que t'ho preguntí?

HIKARI. Sí.

AKANE. Per què?

HIKARI. Perquè... així funcionen els diàlegs, no?

AKANE. Ah, sí?

HIKARI. Vull dir, un fa una pregunta i l'altre respon.
I es va repetint l'estructura bàsica tan com es vulgui.

(*Pausa breu.*) No vols saber-ho?

AKANE. No.

HIKARI. Ah.

(*Pausa idiota.*)

AKANE. Si t'ho demano, marxaràs i no em parlaràs més?

Quina era la pregunta?

HIKARI. La sensació, quina sensació tinc quan em llevo
després del somni.

AKANE. Quina sensació tens?

HIKARI. No conec el llevar-se de la Lluna,

no conec el llevar-se del Sol.

no conec el firmament clar.

Deambulo capcot.

No rebo notícies.

Confonc les dones amb les flors

des que em trobo cec.

I, així, encara segueixo viu, encara

conec el vent fred i l'olor de la terra.

Així seria jo si tu no hi fossis,

perquè si tu no hi fossis,

massa immens

seria el bosc.

(*Pausa breu.*)

AKANE. Què és això?

HIKARI. Un *haiku*.